

Arrest

nr. 59 942 van 18 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. DEPOVERE, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers zijn volgens hun verklaringen op 1 maart 2010 België binnengekomen en hebben dezelfde dag asiel aangevraagd.

1.2. De commissaris-generaal heeft aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd met de beslissingen van 28 januari 2011, verstuurd op 28 januari 2011.

1.3. De feiten kunnen als volgt worden samengevat:

Verzoekers verklaarden de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Hindwano Kalay (provincie Khost) afkomstig te zijn. Ze zijn hindoes. Hun eerste kindje is in België geboren.

Verzoekers vader had een winkel in de stad Khost en verzoeker hielp hem één of twee dagen per week. Omdat de situatie voor hindoes in Afghanistan onveilig is, bleef verzoeker meestal thuis. Verzoekers familie had gronden die door een familie Pasjtienen opgeëist werden. Verzoekers broer werd enkele jaren geleden door deze mensen gedood. Hoewel een rechtbank onlangs nog erkende dat de gronden

hen toebehoren, werd de situatie onhoudbaar en moesten verzoekers Afghanistan verlaten. Verzoekers gingen naar Kaboel, waar ze drie dagen in een tempel verbleven. Vervolgens namen ze een vliegtuig dat hen naar een onbekende bestemming bracht. Ook het verdere verloop van hun reisweg is hen onduidelijk. Op 1 maart 2010 kwamen ze in België aan en vroegen ze asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ze verklaren dat ze niet naar Afghanistan kunnen terugkeren omdat een grondconflict hun leven en dat van hun familieleden bedreigt. Bovendien achten ze de algemene situatie in hun regio van herkomst onveilig, reden waarom ze in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vragen.

Ter staving van hun asielrelaas leggen ze enkele documenten voor. Het betreft hun Afghaanse identiteitsdocumenten of *taskara's*, de *taskara* van verzoekers vader, een fotokopie van de eerste pagina's van het Afghaanse paspoort van verzoekers vader en de eigendomsdocumenten van de gronden van verzoekers familie in Khost.

1.4. De bestreden beslissingen stellen dat verzoekers er niet in geslaagd zijn aannemelijk te maken dat ze een gegronde vrees hebben voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissingen berusten op volgende gronden:

- aan het beweerde verblijf van verzoekers in Afghanistan kan geen geloof worden gehecht.
- het feit dat verzoekers geen reëel zicht bieden op hun verblijfssituatie van de voorbije jaren, noch op de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen van hun werkelijke nood aan bescherming;
- de documenten die verzoekers hebben voorgelegd dateren allemaal van na 1992. Verzoekers leggen geen enkel document voor over recente gebeurtenissen.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers vragen in hoofdorde om de bestreden beslissingen te vernietigen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet, in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te hervormen en aan verzoekers de vluchtelingenstatus toe te kennen, in zeer ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor een nieuw onderzoek en in uiterst ondergeschikte orde om aan hen subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoekers voeren vooreerst aan dat ze wel degelijk gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Ze betwisten de vaststellingen in de bestreden beslissing, stellen dat ze tijdens het gehoor enorm zenuwachtig waren en angst hadden om te praten en dat het niet evident is om van de recente gebeurtenissen documenten voor te leggen.

Verder menen verzoekers dat ze in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming omdat hindoes in Afghanistan groot gevaar lopen. Ze verwijzen hiervoor naar het algemeen ambtsbericht Afghanistan van de Directie Consulaire Zaken en Migratiebeleid van juli 2010.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 57/6 van de vreemdelingenwet hem niet de bevoegdheid geeft om een beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen. De Raad kan enkel overgaan tot vernietiging in de gevallen die opgesomd worden in artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat de commissaris-generaal terecht geoordeeld heeft dat aan het beweerde verblijf van verzoekers in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht.

De commissaris-generaal heeft vooreerst vastgesteld dat verzoeker Bagwan Dase niet herkent op een foto en dat verzoekster niet weet welke functie deze man in het dorp had, terwijl Bagwan Dase de enige nog overblijvende hindoe is in Hindwano Kalay, die de eigendommen beheert die de vertrokken hindoes hebben achtergelaten. Verzoekers verklaren in hun verzoekschrift dat Bagwan Dase verzoeksters oom is maar dat ze overmand waren door stress en emoties en een enorme angst hadden om te praten. De Raad acht het echter weinig aannemelijk dat verzoeker door stress en emoties de oom van zijn echtgenote niet meer zou herkennen. Het is ook zeer opmerkelijk dat verzoekster tijdens het gehoor niet vermeld heeft dat Bagwan Dase haar oom is, terwijl ze wel meteen aangaf dat ze hem kende en ook een heleboel andere zaken over de man kon vertellen. Ter terechtzitting leggen verzoekers twee foto's neer waarop ze zouden te zien zijn met Bagwan Dase en een document waarin Bagwan Dase verklaart dat verzoekster zijn nicht is. De Raad stelt vast dat de vrouw op de foto's gesluierd is waardoor niet kan uitgemaakt worden of het om verzoekster gaat. Bovendien kan uit de foto's niet opgemaakt worden waar en wanneer ze genomen zijn. De verklaring is niet vergezeld van een vertaling die door een

beëdigde tolk is opgesteld, zodat over de inhoud geen uitsluitel valt te geven. Bovendien kan aan de echtheid van het document ernstig getwijfeld worden, gelet op de verklaringen van verzoekers tijdens het gehoor.

Verder heeft de commissaris-generaal vastgesteld dat verzoeker tijdens het gehoor verklaarde dat er op het ogenblik van hun vertrek nog tien tot vijftien hindoe-families in het dorp woonden, terwijl verzoekster verklaarde dat het er nog vier of vijf waren. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat uit het gehoorverslag blijkt dat hij op dat ogenblik in de war was met de jaartallen en dat hij achteraf verduidelijkt heeft dat er anderhalf jaar voor hun vertrek nog tien tot vijftien families woonden en op het ogenblik van hun vertrek nog vier of vijf. De Raad stelt echter vast dat verzoeker zijn verklaringen pas wijzigde nadat de dossierbehandelaar van het Commissariaat-generaal hem confronteerde met het feit dat zijn vrouw verklaard had dat het er vier of vijf waren. Bovendien ziet de Raad niet in hoe de voorafgaande vragen over het jaar waarin verzoekers uit Hindwano Kalay vertrokken zijn een invloed kan gehad hebben op het antwoord over het aantal hindoe-families.

De commissaris-generaal heeft ook nog vastgesteld dat verzoekers vage en tegenstrijdige verklaringen afgelegd hebben over de overval op de tempel. Verzoekster betwist in het verzoekschrift dat zij verklaard zou hebben dat Prakash Lal bij die overval gedood werd. Nochtans blijkt uit het gehoorverslag dat zij dit wel degelijk verklaard heeft. Op de vraag wat zij over de overval op de tempel weet, antwoordde zij dat de dood van Prakash er verband mee houdt. Op de vraag of de overvallers Prakash Lal gedood hebben, antwoordde zij bevestigend (gehoorverslag, 6). Verder voert zij aan dat zij wel degelijk wist dat de overval 's nachts plaatsvond. Uit het gehoorverslag blijkt nochtans dat zij uitdrukkelijk verklaarde dat zij niet wist of het in de nacht of overdag was (gehoorverslag, 7).

Tot slot heeft de commissaris-generaal ook vastgesteld dat verzoekster niet op de hoogte was van een incident waarbij een voertuig van het Afghaanse leger in het dorp werd opgeblazen waarbij vier soldaten om het leven kwamen en dat zij ook verkeerdelijk verklaarde dat de taliban het dorp tot een ruïne hadden herschapen. Verzoekster geeft in het verzoekschrift geen verklaring voor deze vaststellingen.

Van verzoekers mag verwacht worden dat ze van al deze zaken op de hoogte zijn aangezien het om zaken gaat die zich in hun dorp afspeelden en dus op hun concrete leefwereld betrekking hadden.

Verder stelt de Raad vast dat uit de gehoorverslagen niet kan afgeleid worden dat verzoekers angst hadden om te praten of dat ze door emoties en stress overmand waren.

Ter terechtzitting leggen verzoekers nog een document neer waarin verklaard wordt dat verzoekers van 25 tot 27 februari 2010 in de tempel in Kaboel verbleven hebben. Dit document is opnieuw niet vergezeld van een door een beëdigde tolk opgestelde vertaling. Bovendien volstaat dit document op zich niet om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekers te herstellen.

Aangezien aan het beweerde verblijf van verzoekers geen geloof kan worden gehecht, maken ze niet aannemelijk dat ze gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De vaststelling dat verzoekers de waarheid niet vertellen over waar ze voor hun vlucht naar België verbleven, is van belang om de hoedanigheid van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te beoordelen. Het risico op vervolging en op ernstige schade moet beoordeeld worden ten aanzien van het land waarvan verzoekers de nationaliteit bezitten. Er is echter geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Bovendien verliezen verzoekers hun belang om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te vragen, als blijkt dat ze reeds in een ander land als vluchteling erkend zijn of in een andere lidstaat van de Europese Unie subsidiaire bescherming of een daaraan gelijkwaardige bescherming heeft verkregen. Door over hun verblijf ongeloofwaardige verklaringen af te leggen, maken verzoekers niet aannemelijk dat ze vluchteling zijn of in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming. Het is immers niet onwaarschijnlijk dat verzoekers de nationaliteit van een ander land bezitten of in een ander land een beschermingsstatus genieten, gelet op het feit dat miljoenen Afghanen sinds decennia buiten Afghanistan wonen en verzoekers leugenachtige verklaringen afleggen over waar ze voor hun komst naar België verbleven.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER